

Ur säden tröskuts för.

Berättat under jul
dagarna 1919 av 90-åriga
förelstägaren
E. G. Ersson, Skåln.

Det var tredje dag jul, som jag kom
att gå förbi gubben Erssons stuga. Själva
stod den gamle gråhåriga mannen utanför sin
stuga, sysselsatt med att hugga ved, vil-
ket trots hans höga ålder ändå tycktes gå
med duktig fart.

Då jag i skymningen på hemvägen åter gick
förbi, stannade jag och tänkte: "Kanske jag
kunde få höra något från gamla tider, om

jag tittade in ett tag." Tänket och gjort.

Inkommen i stugan ser jag framme
vid brasan två gubbar sitta samspråkande.
— "Jo så var det att stiga opp vid trätiden
på morren och börja dänga med slagan,"—
hör jag den ene yttra. När är det fråga om
gamla tider, tänker jag för mig själv och
spetsar öronen. "Kom fram till brasan, det
är skallt ute," säger gubben Ersson och fort-
sätter. "Jag glömmmer väl aldrig den där
tiden före jul, då all havren skulle träs-
kas med slagan. Vi brukade nästan all-
tid vara två på gården där norr i socknen,
där jag tjänste som dräng. Jag, som var
äldst, hade ansvaret för att arbetet skulle
börja i rättan tid på morgnarna och att

kräkningen blev ordentligt utförd.

"Men kräkningen med slagan hur gick den till egentligen?," säger den andre. "Ja," fortsätter den förra, "först var det att lösa upp några sådekärvar och breda ut i ett tunt lager över hela loggalvet. Sedan fick man börja dunka med den tunga slagan av alla krafter, vända på halmen, slå en gång till över hela lagret, tills alla korn voro urbulade, skaka halmen väl, frakta undanden samt den erhållna såden, och därefter börja ett nytt lag igen." Men hur bar man sig åt med belysningens på logen så där tidigt? "Ja vi fick förstas använda hemstöppta tulg-ljus. Det vanligaste lyset var annars fjärredsstickor, men på logen begagnades ljusen, som voro mindre eldfarliga. Man fäste

den brinnande danken i en klyka i våg-
gen, där den fick lysa upp, så gott den kun-
de. Att det gick så bra som det gjorde
och att inga eldsvådar uppstod, har jag
många gånger förvånat mig över nu, sedan
jag blivit gammal och vant mig vid bättre
anordningar av alla slag," slutade han.

Då jag i den knarrande snön traskar
hemåt, kan jag ej låta bli att tänka:
"Hur skall manne de verktyg se ut, med
vilka säden traskas i ett kommande sekel?"

Nils Skirron.